REGULAMENTUL (UE) NR. 604/2013 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (e),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe ([4]) ar trebui să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea regulamentului menționat.

(2) O politică comună în domeniul azilului, incluzând un sistem european comun de azil (SECA), reprezintă un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a crea, în mod treptat, un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de circumstanțe, caută în mod legitim protecție în Uniune.

(3) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale speciale de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999, a convenit să lucreze pentru instituirea SECA, întemeiat pe aplicarea integrală și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York, din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva"), asigurându-se astfel că nicio persoană nu este trimisă înapoi unde riscă să fie persecutată, și anume menținând principiul nereturnării. În acest sens și fără a aduce atingere criteriilor responsabilității stipulate de prezentul regulament, statele membre, respectând toate principiul nereturnării, sunt considerate țări sigure de către resortisanții țărilor terțe.

(4) Concluziile de la Tampere exprimă de asemenea faptul că SECA ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.

(6) Prima etapă în crearea SECA care ar trebui să conducă, pe termen lung, la o procedură comună și la un statut uniform, valabil în întreaga Uniune, pentru cei cărora li s-a acordat protecție internațională, a fost finalizată. Consiliul European din 4 noiembrie 2004 a adoptat Programul de la Haga care stabilește obiectivele de pus în aplicare în domeniul libertății, securității și justiției, în perioada 2005-2010. În acest sens, Programul de la Haga a invitat Comisia să încheie evaluarea instrumentelor juridice aferente primei faze și să înainteze Parlamentului European și Consiliului instrumentele și măsurile aferente celei de a doua faze, în vederea adoptării acestora înainte de sfârșitul anului 2010.

(7) În Programul de la Stockholm, Consiliul European și-a reafirmat angajamentul față de obiectivul de instituire a unui spațiu comun de protecție și solidaritate în conformitate cu articolul 78 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), pentru cei care beneficiază

([1]) JO C 317, 23.12.2009, p. 115.
([2]) JO C 79, 27.3.2010, p. 58.
([3]) Poziția Parlamentului European din 7 mai 2009 (JO C 212 E, 5.8.2010, p. 370) și Poziția Consiliului în primă lectură din 6 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 10 iunie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).
([4]) JO L 50, 25.2.2003, p. 1.

de protecție internațională, cel târziu până în anul 2012. În plus, Consiliul European a subliniat că sistemul de la Dublin rămâne piatra de temelie a constituirii SECA, dat fiind faptul că atribuie în mod clar statelor membre responsabilitatea pentru examinarea cererilor de protecție internațională.

(8) Resursele Biroului European de Sprijin pentru Azil (EASO), înființat prin Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului [1], ar trebui să fie disponibile pentru a oferi un sprijin corespunzător serviciilor relevante ale statelor membre responsabile de punerea în aplicare a prezentului regulament. În special, EASO ar trebui să ofere măsuri de solidaritate, precum rezerva de intervenție pentru azil cu echipe de sprijin pentru azil, pentru acordarea de asistență statelor membre care se confruntă cu presiuni deosebite și în care solicitanții de protecție internațională („solicitanții") nu pot beneficia de standarde corespunzătoare, mai ales în ceea ce privește primirea și protecția.

(9) Pe baza rezultatelor evaluărilor întreprinse cu privire la punerea în aplicare a instrumentelor din prima etapă, este oportun, în acest stadiu, să se confirme principiile care stau la baza Regulamentului (CE) nr. 343/2003, efectuând, în același timp, îmbunătățirile necesare, pe baza experienței acumulate, privind eficacitatea sistemului de la Dublin și protecția oferită solicitanților în temeiul respectivului sistem. Întrucât o bună funcționare a sistemului de la Dublin este esențială pentru SECA, principiile și funcționarea acestui sistem ar trebui revizuite pe măsură ce se elaborează alte componente ale SECA și alte instrumente de solidaritate ale Uniunii. Ar trebui să se prevadă o „verificare a adecvării" cuprinzătoare, prin efectuarea unei evaluări bazate pe dovezi, care să acopere efectele juridice, economice și sociale ale sistemului de la Dublin, inclusiv efectele acestuia asupra drepturilor fundamentale.

(10) În vederea garantării egalității de tratament pentru toți solicitanții și beneficiarii de protecție internațională și a coerenței cu acquis-ul Uniunii în vigoare în domeniul azilului, în special cu Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate [2], domeniul de aplicare a prezentului regulament include solicitanții de protecție subsidiară și persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară.

(11) Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională [3] ar trebui să se aplice în ceea ce privește procedura de determinare a statului membru responsabil în temeiul prezentului regulament, sub rezerva limitărilor în aplicarea directivei respective.

(12) Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliuluidin 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale [4] ar trebui să se aplice în completarea și fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la garanțiile procedurale reglementate în temeiul prezentului regulament, sub rezerva limitărilor în aplicarea directivei respective.

(13) În conformitate cu Convenția din 1989 a Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului și cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, interesul superior al copilului ar trebui să primeze în aplicarea de către statele membre a prezentului regulament. În procesul de evaluare a interesului superior al copilului, statele membre ar trebui în special să ia în considerare în mod corespunzător dezvoltarea socială și bunăstarea minorului, aspecte legate de siguranța și securitatea acestuia, opinia minorului în concordanță cu vârsta și nivelul său de maturitate, inclusiv istoricul acestuia. În plus, ar trebui stabilite garanții procedurale specifice pentru minorii neînsoțiți, având în vedere vulnerabilitatea deosebită a acestora.

(14) În conformitate cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, respectul pentru viața de familie ar trebui să primeze în aplicarea de către statele membre a prezentului regulament.

(15) Prelucrarea împreună a cererilor de protecție internațională ale membrilor unei familii de către un singur stat membru face posibilă asigurarea unei examinări în detaliu a cererilor și o coerență a deciziilor luate, precum și evitarea separării membrilor unei familii.

(16) Pentru a asigura respectarea deplină a principiului unității familiei și a interesului superior al copilului, existența unei relații de dependență între solicitant și un copil, frate sau soră ori părinte al acestuia, pe motiv de graviditate sau maternitate a solicitantului, de stare a sănătății sau de vârstă înaintată, ar trebui să devină un criteriu obligatoriu de responsabilitate. În cazul în care solicitantul este un minor neînsoțit, prezența, pe teritoriul unui alt stat membru, a unui membru al familiei sau a unei rude care pot avea grijă de acesta, ar trebui să devină, de asemenea, criteriu obligatoriu de responsabilitate.

[1] JO L 132, 29.5.2010, p. 11.
[2] JO L 337, 20.12.2011, p. 9.
[3] A se vedea pagina 96 din prezentul Jurnal Oficial.
[4] A se vedea pagina 60 din prezentul Jurnal Oficial.

(17) Orice stat membru ar trebui să poată deroga de la criteriul responsabilității, în special din considerente umanitare și caritabile, astfel încât să reunească membri de familie, rude sau orice alte persoane aflate în relații de natură familială și să poată examina o cerere de protecție internațională prezentată acestuia sau altui stat membru, chiar dacă responsabilitatea efectuării unei asemenea examinări nu îi revine în temeiul criteriilor obligatorii stabilite de prezentul regulament.

(18) Un interviu individual cu solicitantul ar trebui organizat pentru a facilita determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională. De îndată ce este prezentată cererea de protecție internațională, solicitantul ar trebui informat cu privire la aplicarea prezentului regulament și la posibilitatea, pe parcursul interviului în vederea facilitării procesului de determinare a statului membru responsabil, de a oferi informații referitoare la prezența unor membri de familie, a unor rude sau a unor persoane aflate în relații de natură familială cu solicitantul în statele membre, pentru a facilita procedura de determinare a statului membru responsabil.

(19) În vederea garantării protecției efective a drepturilor persoanelor vizate, ar trebui stabilite garanții juridice și dreptul la o cale de atac eficientă în ceea ce privește deciziile legate de transferurile către statul membru responsabil în conformitate, în special cu drepturile recunoscute la articolul 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Pentru a se asigura respectarea dreptului internațional, dreptul la o cale de atac eficientă împotriva unor astfel de decizii ar trebui să cuprindă atât examinarea aplicării prezentului regulament, cât și a situației de drept și de fapt din statul membru către care solicitantul este transferat.

(20) Detenția solicitanților ar trebui aplicată în conformitate cu principiul conform căruia o persoană nu poate fi supusă detenției pentru simplul motiv că solicită protecție internațională. Detenția ar trebui să fie pe o perioadă cât mai scurtă cu putință și să facă obiectul principiilor necesității și proporționalității. În special, deținerea solicitanților trebuie să fie în conformitate cu articolul 31 din Convenția de la Geneva. Procedurile prevăzute în prezentul regulament în ceea ce privește o persoană deținută, ar trebui efectuate cu prioritate, în termenele cele mai scurte cu putință. În ceea ce privește garanțiile generale ale detenției, precum și condițiile de detenție, statele membre ar trebui să aplice, după caz, dispozițiile Directivei 2013/33/UE și în cazul persoanelor deținute în temeiul prezentului regulament.

(21) Deficiențele sau colapsurile sistemelor de azil, adesea agravate sau determinate parțial de presiunile exercitate asupra lor, pot pune în pericol funcționarea corespunzătoare a sistemului instituit de prezentul regulament, ceea ce ar putea duce la un risc de încălcare a drepturilor solicitanților, astfel cum sunt prevăzute în acquis-ul Uniunii în domeniul azilului și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, și a altor drepturi ale omului prevăzute la nivel internațional și a drepturilor refugiaților.

(22) Un proces de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor în domeniul azilului, menit să prevină orice deteriorare sau colaps al sistemelor de azil, în care EASO să joace un rol major prin utilizarea competențelor sale în temeiul Regulamentului (UE) nr. 439/2010, ar trebui instituit atât pentru a asigura soliditatea cooperării în cadrul prezentului regulament, cât și pentru a dezvolta încrederea reciprocă între statele membre în ceea ce privește politica în domeniul azilului. Acest proces ar trebui să asigure alertarea Uniunii de îndată ce există îngrijorarea că buna funcționare a sistemului instituit de prezentul regulament este pusă în pericol ca urmare a unor presiuni asupra sistemelor de azil din unul sau din mai multe state membre și/sau din cauza unor deficiențe ale acestor sisteme. Un astfel de proces ar permite Uniunii să promoveze măsuri de prevenție într-o etapă timpurie și să acorde atenția cuvenită unor astfel de situații. Solidaritatea este un element de bază în cadrul SECA, iar solidaritatea și încrederea reciprocă merg mână în mână. Prin consolidarea încrederii, procesul de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor în domeniul azilului ar putea îmbunătăți direcționarea măsurilor concrete privind o solidaritate autentică și practică înspre statele membre, pentru a acorda asistență statelor membre afectate, în general, și solicitanților, în special. În conformitate cu articolul 80 din TFUE, actele Uniunii ar trebui să cuprindă, ori de câte ori este necesar, măsuri adecvate pentru aplicarea principiului solidarității, iar acest proces ar trebui să fie însoțit de astfel de măsuri. Concluziile privind un cadru comun pentru o solidaritate veritabilă și practică față de statele membre care se confruntă cu presiuni deosebite asupra sistemelor lor de azil, inclusiv datorită fluxurilor migratorii mixte, adoptate de Consiliu la 8 martie 2012, prevăd „un set de instrumente" alcătuit atât din măsurile existente, cât și din posibile măsuri noi care ar trebui luate în considerare în contextul unui mecanism de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor.

(23) Statele membre ar trebui să colaboreze cu EASO în cadrul colectării de informații referitoare la capacitatea acestora de a face față unor presiuni deosebite în ceea ce privește sistemele lor de azil și de primire, în special în cadrul aplicării prezentului regulament. EASO ar trebui să raporteze periodic cu privire la informațiile colectate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 439/2010.

(24) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei [1], transferurile către statul membru responsabil pentru verificarea solicitării de protecție internațională pot fi efectuate în mod voluntar, prin plecare controlată sau sub escortă. Statele membre ar trebui să încurajeze transferurile voluntare prin punerea la dispoziția solicitantului a informațiilor corespunzătoare și să se asigure că transferurile controlate sau sub escortă au loc în

[1] JO L 222, 5.9.2003, p. 3.

condiții umane, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității umane, precum și a interesului superior al copilului și ținând cont cât de mult posibil de jurisprudența relevantă, în special în ceea ce privește transferurile din motive umanitare.

(25) Crearea progresivă a unui spațiu fără frontiere interne în care libera circulație a persoanelor este garantată în conformitate cu TFUE și stabilirea politicilor Uniunii privind condițiile de intrare și ședere a resortisanților țărilor terțe, inclusiv eforturile comune către gestionarea frontierelor externe, face necesară stabilirea unui echilibru între criteriile responsabilității în spiritul solidarității.

(26) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ([1]) se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către statele membre în temeiul prezentului regulament.

(27) Schimbul de date cu caracter personal referitoare la un solicitant, inclusiv a datelor sensibile privind sănătatea acestuia, înaintea unui transfer va asigura faptul că autoritățile competente în materie de azil sunt în măsură să ofere solicitanților asistență adecvată și să asigure continuitatea protecției și a drepturilor conferite acestora. O dispoziție specifică ar trebui introdusă pentru a asigura protecția datelor referitoare la solicitanții aflați în această situație, în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

(28) Aplicarea prezentului regulament poate fi facilitată, iar eficiența sa consolidată, prin înțelegeri bilaterale între statele membre pentru îmbunătățirea comunicării între serviciile competente, reducând termenele pentru procedură sau simplificând prelucrarea cererilor de preluare sau reprimire, sau stabilind procedurile privind executarea transferurilor.

(29) Continuitatea dintre sistemul de determinare a statului membru responsabil stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 343/2003 și sistemul stabilit prin prezentul regulament ar trebui asigurată. În mod similar, ar trebui asigurată coerența între prezentul regulament și Regulamentul (UE) nr. 603/2013 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac" pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii ([2]).

(30) Funcționarea sistemului Eurodac, astfel cum a fost stabilit prin Regulamentul (UE) nr. 603/2013 ar trebui să faciliteze aplicarea prezentului regulament.

(31) Funcționarea Sistemului de informații privind vizele, instituit prin Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere ([3]) și, în special, punerea în aplicare a articolelor 21 și 22 conținute de acesta, ar trebui să faciliteze aplicarea prezentului regulament.

(32) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentului regulament, statele membre sunt legate prin obligațiile care le incumbă în temeiul instrumentelor de drept internațional, inclusiv jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.

(33) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ([4]).

(34) Ar trebui utilizată procedura de examinare pentru adoptarea unei broșuri de informare comune cu privire la sistemul Dublin/Eurodac, precum și a unei broșuri de informare specifice cu privire la minorii neînsoțiți; a unui formular standard pentru schimbul de date relevante privind minorii neînsoțiți; a unor condiții uniforme pentru consultarea de date și schimbul de date privind minorii neînsoțiți și persoanele aflate în întreținere; a unor condiții uniforme privind pregătirea și introducerea de cereri de preluare sau de reprimire; a două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante și revizuirea periodică a acestora; a unui permis de trecere; a unor condiții uniforme pentru consultarea de date și schimbul de date privind transferurile; a unui formular standard pentru schimbul de date înaintea unui transfer; a unui certificat medical comun; a unor condiții uniforme și modalități practice pentru schimbul de date privind starea sănătății unei persoane înaintea unui transfer; și a unor canale sigure de transmitere electronică pentru transmiterea cererilor.

([1]) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

([2]) A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

([3]) JO L 218, 13.8.2008, p. 60.

([4]) JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

(35) În vederea adoptării de dispoziții suplimentare, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește identificarea membrilor de familie, fraților, surorilor, sau a rudelor unui minor neînsoțit; criteriile de stabilire a existenței unor legături de familie dovedite; criteriile pentru evaluarea capacității unei rude de a avea grijă de un minor neînsoțit, inclusiv în cazul în care membri de familie, frați, surori sau rude ale minorului neînsoțit se află în mai multe state membre; elementele pentru evaluarea relației de dependență; criteriile pentru evaluarea capacității unei persoane de a se ocupa de o persoană aflată în îngrijire și elementele care trebuie luate în considerare pentru a evalua incapacitatea de a călători pentru o perioadă importantă de timp. În exercitarea competențelor sale de adoptare a actelor delegate, Comisia nu depășește sfera principiului interesului superior al copilului astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatul (3) din prezentul regulament. Este deosebit de important ca în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(36) În aplicarea prezentului regulament, inclusiv pentru pregătirea actelor delegate, Comisia ar trebui să consulte experți, *inter alia*, din cadrul tuturor autorităților naționale relevante.

(37) Măsurile detaliate necesare pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 343/2003 au fost stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1560/2003. Anumite dispoziții ale Regulamentului (CE) nr. 1560/2003 ar trebui încorporate în prezentul regulament, din motive de claritate sau deoarece pot servi unui interes general. În special, este important, atât pentru statele membre, cât și pentru solicitanții vizați, să existe un mecanism general pentru găsirea unei soluții în cazuri de divergențe de opinii între statele membre în ceea ce privește aplicarea unei dispoziții a prezentului regulament. De aceea, se justifică încorporarea în prezentul regulament a mecanismului prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 pentru soluționarea diferendelor referitoare la clauza umanitară și extinderea domeniului de aplicare a acestuia la totalitatea prezentului regulament.

(38) Monitorizarea eficace a aplicării prezentului regulament necesită evaluări periodice.

(39) Prezentul Regulament respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezentul regulament urmărește să asigure respectarea deplină a dreptului de azil garantat de articolul 18 din cartă, precum și a drepturilor recunoscute în temeiul articolelor 1, 4, 7, 24 și 47 din cartă. Prezentul regulament ar trebui prin urmare aplicat în mod corespunzător.

(40) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume stabilirea criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentată într-un stat membru de către un resortisant al unui stat terț sau de către un apatrid, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv.

(41) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, aceste state membre și-au notificat intenția de a lua parte la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.

(42) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare „statul membru responsabil”).

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

(a) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) al TFUE și care nu este cetățean al unui stat care participă la prezentul regulament în virtutea unui acord cu Uniunea Europeană;

(b) „cerere de protecție internațională” înseamnă o cerere de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95/UE;

(c) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;

(d) „examinarea unei cereri de protecție internațională” înseamnă orice măsură de examinare, decizie sau hotărâre pronunțată cu privire la o cerere de protecție internațională de către autoritățile competente în conformitate cu Directiva 2013/32/UE și cu Directiva 2011/95/UE cu excepția procedurilor de determinare a statului membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament;

(e) „retragerea unei cereri de protecție internațională” înseamnă acțiunile prin care solicitantul pune capăt procedurii inițiate prin prezentarea cererii sale de protecție internațională, în conformitate cu Directiva 2013/32/UE, fie în mod explicit, fie în mod tacit;

(f) „persoana care beneficiază de protecție internațională” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid căruia i s-a acordat protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2011/95/UE;

(g) „membri de familie” înseamnă, în măsura în care familia exista deja în țara de origine, următorii membri de familie ai solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul statelor membre:

— soțul solicitantului sau partenerul său necăsătorit într-o relație stabilă, atunci când legislația sau practica statului membru în cauză rezervă cuplurilor necăsătorite un tratament comparabil cu cel rezervat cuplurilor căsătorite, în temeiul legislației sale privind resortisanții țărilor terțe;

— copiii minori ai cuplurilor menționate la prima liniuță sau ai solicitantului, cu condiția ca aceștia să fie necăsătoriți și indiferent dacă sunt născuți din căsătorie sau în afara căsătoriei sau adoptați în conformitate cu definiția din dreptul național;

— atunci când solicitantul este minor și necăsătorit, tatăl, mama sau alt adult responsabil de acesta fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii din statul membru în care este prezent adultul;

— atunci când beneficiarul de protecție internațională este minor și necăsătorit, tatăl, mama sau alt adult responsabil de aceasta fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii din statul membru în care este prezent beneficiarul;

(h) „rudă” înseamnă sora sau fratele mamei sau tatălui solicitantului, aflați la vârstă adultă, sau bunicul sau bunica solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul unui stat membru, indiferent dacă solicitantul este născut din căsătorie sau în afara căsătoriei sau adoptat, în conformitate cu definiția din dreptul național;

(i) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid sub vârsta de 18 ani;

(j) „minor neînsoțit” înseamnă un minor care sosește pe teritoriul statului membru neînsoțit de un adult responsabil pentru el în temeiul legii sau al practicii din statul membru în cauză și atât timp cât acesta nu este luat în întreținere efectiv de un astfel de adult; sunt incluși minorii care sunt lăsați neînsoțiți după ce au intrat pe teritoriul statelor membre;

(k) „reprezentant” înseamnă o persoană sau o organizație desemnată de organismele competente pentru a acorda asistență și a reprezenta minorul neînsoțit în cadrul procedurilor prevăzute în prezentul regulament în vederea asigurării interesului superior al copilului și, dacă este necesar, a exercitării capacității juridice în numele minorului. Atunci când o organizație este desemnată în calitate de reprezentant, aceasta desemnează persoana responsabilă de îndeplinirea sarcinilor sale în raport cu minorul, în conformitate cu prezentul regulament;

(l) „permis de ședere” însemnă orice autorizație eliberată de autoritățile statelor membre care autorizează un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid să stea pe teritoriul său, inclusiv documentele care materializează autorizația de a rămâne pe teritoriu în cadrul unui regim de protecție temporară sau până ce încetează circumstanțele care împiedică ducerea la îndeplinire a unui ordin de expulzare, cu excepția vizelor și a autorizațiilor de ședere eliberate în perioada necesară pentru determinarea statului membru responsabil, astfel cum este stabilit prin prezentul regulament sau în timpul examinării unei cereri de protecție internațională sau a unei cereri de permis de ședere;

(m) „viză” înseamnă autorizația sau decizia statului membru necesară în vederea tranzitului sau a intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru sau în mai multe state membre. Tipul vizei este determinat în conformitate cu următoarele definiții:

— „viză de ședere de lungă durată” înseamnă o autorizație sau o decizie eliberată de unul dintre statele membre în conformitate cu legislația sa națională sau cu legislația Uniunii necesară în vederea intrării pentru o ședere intenționată în acel stat membru pentru o perioadă care depășește trei luni;

— „viză de ședere de scurtă durată” înseamnă o autorizație sau o decizie a unui stat membru în vederea tranzitării sau a unei șederi intenționate pe teritoriul unuia, mai multora sau al tuturor statelor membre pentru o perioadă de cel mult trei luni în oricare perioadă de șase luni care începe la data primei intrări pe teritoriul statelor membre;

— „viză de tranzit aeroportuar” înseamnă o viză valabilă pentru tranzitarea zonelor de tranzit internațional ale unuia sau mai multor aeroporturi din statele membre;

(n) „riscul sustragerii de la procedură” înseamnă, într-un caz individual, existența unor motive bazate pe criterii obiective definite de lege, de a considera că un solicitant sau un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care este implicat într-o procedură de transfer se poate sustrage procedurii.

CAPITOLUL II

PRINCIPII GENERALE ȘI GARANȚII

Articolul 3

Accesul la procedura de examinare a unei cereri de protecție internațională

(1) Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit. Cererea este examinată de un singur stat membru și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.

(2) Atunci când niciun stat membru responsabil nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în prezentul regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia.

Atunci când este imposibilă transferarea solicitantului către statul membru desemnat inițial drept responsabil, pentru că există temeiuri substanțiale de a crede că în acel stat membru există deficiențe sistemice ale procedurii de azil și ale condițiilor de primire a solicitanților care duc la un risc de tratament inuman sau degradant în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, statul membru care îndeplinește procedura de determinare a statului membru responsabil continuă examinarea criteriilor stabilite la capitolul III, pentru a determina dacă alt stat membru poate fi desemnat drept responsabil.

Atunci când transferul nu poate fi efectuat în temeiul prezentului alineat, către unul dintre statele membre desemnate pe baza criteriilor stabilite la capitolul III și nici către primul stat membru în care a fost prezentată cererea, statul membru care îndeplinește procedura de determinare a statului membru responsabil devine statul membru responsabil.

(3) Orice stat membru își rezervă dreptul de a trimite un solicitant către o țară terță sigură, sub rezerva normelor și garanțiilor prevăzute în Directiva 2013/32/UE.

Articolul 4

Dreptul la informare

(1) De îndată ce o cerere de protecție internațională este prezentată, în sensul articolului 20 alineatul (2) într-un stat membru, autoritățile sale competente informează solicitantul în ceea ce privește aplicarea prezentului regulament și, în special, referitor la:

(a) obiectivele prezentului regulament și consecințele depunerii unei alte cereri într-un alt stat membru, precum și consecințele mutării dintr-un stat membru în altul pe durata procesului de determinare a statului membru responsabil în temeiul prezentului regulament si pe durata examinării cererii de protecție internațională;

(b) criteriile de determinare a statului membru responsabil,ierarhizarea acestora pe parcursul diferitelor etape ale procedurii și durata lor, inclusiv faptul că o cerere de protecție internațională depusă într-un stat membru poate avea drept consecință ca acel stat membru să devină responsabil în temeiul prezentului regulament, chiar dacă această responsabilitate nu decurge din respectivele criterii;

(c) interviul individual în temeiul articolului 5 și posibilitatea de a transmite informații referitoare la prezența în statele membre a unor membri de familie, rude, sau a unor persoane aflate în relații de natură familială cu solicitantul, inclusiv mijloacele prin care solicitantul poate transmite informațiile respective;

(d) posibilitatea de a contesta o decizie de transfer și, după caz, de a depune o cerere de suspendare a transferului;

(e) faptul că autoritățile competente ale statelor membre pot face schimb de date referitoare la solicitant numai în scopul punerii în aplicare a obligațiilor acestora care decurg din prezentul regulament;

(f) dreptul de acces la datele care îl privesc și dreptul de a solicita rectificarea datelor inexacte referitoare la persoana sa sau ștergerea acestora dacă au fost prelucrate în mod ilegal, precum și procedurile de urmat pentru exercitarea acestor drepturi, inclusiv datele de contact ale autorităților menționate la articolul 35 și ale autorităților naționale pentru protecția datelor care tratează plângerile referitoare la protecția datelor cu caracter personal.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) sunt furnizate în scris, într-o limbă pe care solicitantul o înțelege sau pe care se presupune, în mod rezonabil, că o înțelege. Statele membre folosesc broșura comună elaborată în acest scop în temeiul alineatului (3).

Dacă este cazul, pentru o înțelegere adecvată din partea solicitantului, informațiile îi sunt comunicate, de asemenea, și oral, de exemplu cu ocazia interviului individual astfel cum se menționează la articolul 5.

(3) Comisia, prin acte de punere în aplicare, elaborează o broșură comună, precum și o broșură specială destinată minorilor neînsoțiți, care să conțină cel puțin informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Această broșură comună include, de asemenea, informații referitoare la aplicarea Regulamentului (UE) nr. 603/2013 și în special la scopul în care datele solicitantului în cauză pot fi prelucrate în cadrul Eurodac. Broșura comună se elaborează astfel încât să permită statelor membre să o completeze cu informații suplimentare specifice statelor membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2) din prezentul regulament.

Articolul 5

Interviul individual

(1) Pentru a facilita procesul de determinare a statului membru responsabil, statul membru care îndeplinește procedura de determinare a statului membru responsabil organizează un interviu individual cu solicitantul. Interviul permite, de asemenea, înțelegerea corespunzătoare a informațiilor oferite solicitantului în conformitate cu articolul 4.

(2) Se poate renunța la interviul individual dacă:

(a) solicitantul s-a sustras de la procedură; sau

(b) după primirea informațiilor menționate la articolul 4, solicitantul a oferit deja, prin orice mijloace, informațiile relevante pentru determinarea statului membru responsabil. Statul membru care a renunțat la interviu îi dă solicitantului posibilitatea de a prezenta toate informațiile suplimentare care sunt relevante pentru determinarea statului membru responsabil înainte de luarea unei decizii de transferare a solicitantului către statul membru responsabil în temeiul articolului 26 alineatul (1).

(3) Interviul individual se desfășoară în timp util și, în orice caz, înainte de luarea oricărei decizii de transferare a solicitantului spre statul membru responsabil în temeiul articolului 26 alineatul (1).

(4) Interviul individual se desfășoară într-o limbă pe care solicitantul o înțelege sau pe care se presupune, în mod rezonabil, că o înțelege și în care acesta este capabil să comunice. Dacă este cazul, statele membre recurg la un interpret capabil să asigure o comunicare adecvată între solicitant și persoana care realizează interviul individual.

(5) Interviul individual are loc în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare. Interviul este efectuat de o persoană calificată în temeiul dreptului național.

(6) Statul membru care realizează interviul individual elaborează un rezumat scris al acestuia care conține cel puțin principalele informații furnizate de către solicitant în cadrul interviului. Acest rezumat se poate prezenta fie sub formă de raport, fie ca formular standard. Statul membru se asigură că solicitantul și/sau consilierul juridic sau alt tip de consilier care îl reprezintă pe solicitant au acces la rezumat în timp util.

Articolul 6

Garanții acordate minorilor

(1) Interesul superior al copilului reprezintă elementul fundamental pentru statele membre în ceea ce privește toate procedurile prevăzute de prezentul regulament.

(2) Statele membre se asigură că un reprezentant reprezintă și/sau asistă un minor neînsoțit pe parcursul tuturor procedurilor prevăzute de prezentul regulament. Reprezentantul are calificările și expertiza necesare asigurării faptului că interesul superior al copilului este luat în considerare pe parcursul procedurilor desfășurate în temeiul prezentului regulament. Reprezentantul are acces la conținutul documentelor relevante din dosarul solicitantului, inclusiv la broșura specială destinată minorilor neînsoțiți.

Prezentul alineat nu aduce atingere dispozițiilor relevante ale articolului 25 din Directiva 2013/32/UE.

(3) Pentru evaluarea interesului superior al copilului, statele membre cooperează strâns între ele și țin cont, în special, de următorii factori:

(a) posibilitățile de reîntregire a familiei;

(b) bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, luând în considerare în mod particular istoricul minorului;

(c) considerente privind siguranța și securitatea, în special când există riscul ca respectivul minor să fie o victimă a traficului de ființe umane;

(d) opinia minorului, în conformitate cu vârsta și maturitatea sa.

(4) În scopul aplicării articolului 8, statul membru în care minorul neînsoțit a depus cererea de protecție internațională întreprinde, cât mai curând posibil, acțiunile corespunzătoare pentru a identifica membrii de familie, frații, surorile sau rudele minorului neînsoțit aflați pe teritoriul statelor membre, protejând, în același timp, interesul superior al copilului.

În acest scop, statul membru respectiv poate solicita asistență din partea organizațiilor internaționale sau a altor organizații relevante și poate facilita accesul minorului la serviciile de urmărire ale organizațiilor respective.

Personalul autorităților competente menționate la articolul 35 care tratează cererile referitoare la minorii neînsoțiți trebuie să fi beneficiat și să continue să beneficieze de formarea corespunzătoare cu privire la nevoile specifice minorilor.

(5) În vederea facilitării acțiunii adecvate de identificare a membrilor de familie, a fraților, a surorilor sau a rudelor minorului neînsoțit care se află pe teritoriul unui alt stat membru în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, Comisia adoptă acte de punere în aplicare, inclusiv un formular standard pentru schimbul de informații relevante între statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

CAPITOLUL III

CRITERIILE DE DETERMINARE A STATULUI MEMBRU RESPONSABIL

Articolul 7

Ierarhizarea criteriilor

(1) Criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în acest capitol.

(2) Statul membru responsabil în conformitate cu criteriile stabilite în acest capitol este determinat pe baza situației existente în momentul în care solicitantul a prezentat prima oară cererea sa de protecție internațională unui stat membru.

(3) În vederea aplicării criteriilor menționate la articolele 8, 10 și 16, statele membre iau în considerare orice probă disponibilă referitoare la prezența pe teritoriul unui stat membru a unor membri de familie, a unor rude sau a oricăror alte persoane aflate în relații de natură familială cu solicitantul, cu condiția ca aceste probe să fie prezentate înainte de acceptarea de către alt stat membru a cererii de preluare sau de reprimire a persoanei în cauză în temeiul articolelor 22 și, respectiv, 25 și ca cererile anterioare de protecție internațională ale solicitantului să nu fi făcut obiectul unei prime decizii pe fond.

Articolul 8

Minorii

(1) În cazul în care solicitantul este un minor neînsoțit, statul membru responsabil este acela unde un membru de familie sau un frate sau o soră a minorului neînsoțit se află în mod legal, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului. În cazul în care solicitantul este un minor căsătorit al cărui soț/a cărui soție nu este prezent(ă) în mod legal pe teritoriul statelor membre, statul membru responsabil este acela unde tatăl, mama sau un alt adult responsabil de minor fie în temeiul legii, fie in temeiul practicii din acel stat membru, sau sora sau fratele acestuia sunt prezenți în mod legal.

(2) În cazul în care solicitantul este un minor neînsoțit care are o rudă prezentă în mod legal în alt stat membru și dacă se stabilește, pe baza unei examinări individuale, că ruda poate avea grijă de el, respectivul stat membru reunește minorul cu ruda sa și este statul membru responsabil, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului.

(3) Când membrii de familie, frații, surorile sau rudele, astfel cum sunt menționați la alineatele (1) și (2), locuiesc în mai multe state membre, statul membru responsabil este stabilit în funcție de ceea ce este în interesul superior al minorului neînsoțit.

(4) În absența unui membru de familie, a unui frate, unei surori sau a unei rude, astfel cum sunt menționați la alineatele (1) și (2), statul membru responsabil este acela în care minorul neînsoțit și-a prezentat cererea de protecție internațională, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 45, privind identificarea membrilor de familie, a fraților, surorilor sau a rudelor minorului neînsoțit; criteriile de stabilire a existenței unor legături de familie dovedite; criteriile pentru evaluarea capacității unei rude de a avea grijă de un minor neînsoțit, inclusiv în cazul în care membri de familie, frați, surori sau rude ale minorului neînsoțit se află în mai multe state membre. În exercitarea competențelor sale de adoptare a actelor delegate, Comisia nu depășește sfera principiului interesului superior al copilului astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatul (3).

(6) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme pentru consultarea și schimbul de informații între statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 9

Membrii de familie care beneficiază de protecție internațională

În cazul în care solicitantul are un membru de familie, indiferent dacă familia s-a format anterior în țara de origine, căruia i-a fost permis să își aibă reședința în calitate de beneficiar de protecție internațională într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să își fi exprimat în scris dorința în acest sens.

Articolul 10

Membri de familie care solicită protecție internațională

În cazul în care solicitantul are un membru de familie într-un stat membru a cărui cerere de protecție internațională în respectivul stat membru nu a făcut încă obiectul unei prime decizii pe fond, statul membru în cauză este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să-și fi exprimat în scris dorința în acest sens.

Articolul 11

Procedura familială

Atunci când mai mulți membri de familie și/sau frați sau surori minori necăsătoriți prezintă cereri de protecție internațională în același stat membru simultan sau la date destul de apropiate pentru ca procedurile de determinare a statului membru responsabil să se desfășoare împreună și când aplicarea criteriilor menționate de prezentul regulament ar duce la separarea lor, statul membru responsabil este determinat pe baza următoarelor dispoziții:

(a) responsabilitatea pentru examinarea cererilor de protecție internațională ale tuturor membrilor de familie și/sau ale fraților sau surorilor minori necăsătoriți aparține statului membru pe care criteriile îl indică ca fiind responsabil de a îi prelua pe cei mai mulți dintre aceștia;

(b) în cazul în care litera (a) nu se aplică, responsabilitatea aparține statului membru pe care criteriile îl indică ca fiind responsabil de examinarea cererii celui mai în vârstă dintre aceștia.

Articolul 12

Eliberarea permiselor de ședere sau a vizelor

(1) În cazul în care solicitantul se află în posesia unui permis de ședere valabil, statul membru care a eliberat documentul este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

(2) În cazul în care solicitantul deține o viză valabilă, statul membru care a eliberat viza este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu excepția cazului în care viza a fost eliberată în numele altui stat membru în temeiul unei înțelegeri de reprezentare, astfel cum este prevăzută la articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize ([1]). În acest caz, statul membru reprezentat este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

(3) În cazul în care solicitantul este titularul unuia sau a mai multor permise de ședere sau vize valabile eliberate de diferite state membre, responsabilitatea examinării cererii de protecție internațională este asumată de statele membre în următoarea ordine:

(a) statul membru care a eliberat permisul de ședere care conferă dreptul la cea mai lungă ședere sau, atunci când perioadele de valabilitate sunt identice, statul membru care a eliberat permisul de ședere cu data de expirare cea mai îndepărtată;

(b) statul membru care a eliberat viza cu cea mai îndepărtată dată de expirare atunci când vizele sunt de același tip;

(c) atunci când vizele sunt de tip diferit, statul membru care a eliberat viza cu cea mai lungă perioadă de valabilitate sau, atunci când perioadele de valabilitate sunt identice, statul membru care a eliberat viza cu data de expirare cea mai îndepărtată.

(4) Atunci când solicitantul este titularul numai al unuia sau al mai multor permise de ședere care au expirat cu mai puțin de doi ani înainte sau al uneia sau mai multor vize care au expirat cu mai puțin de șase luni înainte și care i-au permis acestuia să intre pe teritoriul statului membru, alineatele (1), (2) și (3) se aplică atât timp cât solicitantul nu a părăsit teritoriile statelor membre.

Atunci când solicitantul este titularul unuia sau a mai multor permise de ședere care au expirat de mai mult de doi ani sau al uneia sau mai multor vize care au expirat de mai mult de șase luni și care i-au permis acestuia să intre pe teritoriul unui stat membru și când acesta nu a părăsit teritoriile statelor membre, statul membru în care este depusă cererea de protecție internațională este responsabil.

(5) Faptul că permisul de ședere sau viza a fost eliberat pe baza unei identități false sau uzurpate sau prin prezentarea unor documente falsificate, contrafăcute sau care nu sunt valabile, nu împiedică atribuirea responsabilității statului membru care a eliberat permisul de ședere sau viza. Cu toate acestea, respectivul stat membru nu este responsabil dacă poate stabili că s-a comis o fraudă după ce permisul sau viza au fost eliberate.

Articolul 13

Intrarea și/sau șederea

(1) Atunci când se stabilește, pe baza probelor sau a dovezilor circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) din prezentul regulament, inclusiv datele la care face referire Regulamentul (UE) nr. 603/2013 că un solicitant a trecut ilegal frontiera într-un stat membru pe uscat, pe mare sau pe calea aerului venind dintr-o țară terță, statul membru în care s-a intrat astfel este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională. Această responsabilitate încetează la douăsprezece luni de la data la care a avut loc trecerea ilegală a frontierei.

(2) Atunci când un stat membru nu poate sau nu mai poate fi responsabil în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, și atunci când se stabilește, pe baza probelor sau a dovezilor circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3), că solicitantul — care a intrat ilegal pe teritoriile statelor membre sau în împrejurări de intrare care nu pot fi stabilite — a locuit pentru o perioada continuă de cel puțin cinci luni înainte de a depune cererea de protecție internațională într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

În cazul în care solicitantul a locuit pentru perioade de timp de cel puțin cinci luni în mai multe state membre, statul membru al ultimei șederi este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

([1]) JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

Articolul 14

Intrare fără obligația de a deține viză

(1) Atunci când un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid intră pe teritoriul unui stat membru în care este exonerat de obligația de a deține viză, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii sale de protecție internațională.

(2) Principiul menționat la alineatul (1) nu se aplică în cazul în care resortisantul unei țări terțe sau apatridul prezintă cererea sa de protecție internațională în alt stat membru, în care de asemenea este exonerat de obligația de a deține viză. În acest caz, celălalt stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.

Articolul 15

Cerere formulată într-o zonă de tranzit internațional a unui aeroport

Atunci când cererea de protecție internațională este formulată într-o zonă de tranzit internațional a unui aeroport al unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii.

CAPITOLUL IV

PERSOANE AFLATE ÎN ÎNGRIJIRE ȘI CLAUZE DISCREȚIONARE

Articolul 16

Persoanele aflate în îngrijire

(1) Atunci când un solicitant se află în îngrijirea copilului, fratelui, surorii sau a părintelui său cu reședința legală pe teritoriul unui stat membru, pe motive de graviditate, nou-născut, boală gravă, handicap sever sau vârstă înaintată, sau atunci când copilul, sora, fratele sau părintele solicitantului se află în îngrijirea solicitantului, statele membre, în mod normal, mențin împreună sau reunesc solicitantul și copilul, fratele, sora sau părintele în cauză, cu condiția ca în țara de origine să fi existat legături de familie, ca copilul, fratele, sora, părintele sau solicitantul să fie capabili să asigure asistență persoanei aflate în îngrijire și ca persoanele în cauză să își fi exprimat dorința în scris.

(2) Atunci când copilul, sora, fratele sau părintele menționați la alineatul (1) își au reședința legală într-un stat membru diferit de cel în care în care este prezent solicitantul, statul membru responsabil este cel în care copilul, sora, fratele sau părintele își au reședința legală, cu excepția cazului în care starea de sănătate a solicitantului în cauză îl împiedică pe acesta, pe o perioadă de timp semnificativă, să se deplaseze către acel stat membru. În acest caz, statul membru responsabil este cel în care este prezent solicitantul. Respectivul stat membru nu are obligația de a aduce copilul, sora/fratele sau aparținătorul solicitantului pe teritoriul său.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 45 privind elementele care trebuie luate în considerare pentru evaluarea relației de dependență; criteriile de stabilire a existenței unor legături de familie dovedite; criteriile pentru evaluarea capacității unei persoane de a se ocupa de o persoană aflată în îngrijire și elementele care trebuie luate în considerare pentru a evalua incapacitatea de a călători pentru o perioadă importantă de timp.

(4) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme pentru consultarea și schimbul de informații între statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 17

Clauze discreționare

(1) Prin derogare de la articolul 3 alineatul (1), fiecare stat membru poate decide să examineze o cerere de protecție internațională care îi este prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid, chiar dacă această examinare nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Statul membru care a decis să examineze o cerere de protecție internațională în temeiul prezentului alineat devine statul membru responsabil și își asumă obligațiile asociate acestei responsabilități. După caz, acesta informează, prin utilizarea rețelei electronice de comunicații „DubliNet”, instituită în temeiul articolului 18 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003, statul membru anterior responsabil, statul membru care desfășoară o procedură pentru determinarea statului membru responsabil sau statul membru căruia i-a fost solicitat să preia sau să reprimească solicitantul.

Statul membru care devine responsabil în temeiul prezentului alineat indică acest lucru, de îndată, în Eurodac, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013 prin adăugarea datei de adoptare a deciziei de examinare a cererii.

(2) Statul membru în care este prezentată cererea de protecție internațională și care desfășoară procesul de determinare a statului membru responsabil sau statul membru responsabil poate cere, în orice moment înainte de adoptarea unei prime decizii pe fond, unui alt stat membru să primească un solicitant pentru a reuni orice persoane aflate în relații de natură familială din motive umanitare bazate în special pe considerente familiale sau culturale, chiar dacă celălalt stat membru nu este responsabil în temeiul criteriilor prevăzute la articolele 8-11 și 16. Persoanele în cauză trebuie să își dea consimțământul în scris.

Cererea de preluare conține toate elementele de care dispune statul membru solicitant pentru a permite statului membru solicitat să evalueze situația.

Statul membru solicitat face toate verificările necesare pentru a examina motivele umanitare invocate și răspunde statului membru solicitant în termen de două luni de la primirea cererii prin utilizarea rețelei electronice de comunicații „DubliNet", instituită în temeiul articolului 18 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003. Un răspuns prin care se refuză cererea menționează motivele pe care se întemeiază refuzul.

În cazul în care statul membru solicitat acceptă cererea, responsabilitatea pentru examinarea cererii îi este transferată.

CAPITOLUL V

OBLIGAȚIILE STATULUI MEMBRU RESPONSABIL

Articolul 18

Obligațiile statului membru responsabil

(1) Statul membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

(a) preia, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolele 21, 22 și 29, un solicitant care a prezentat o cerere într-un stat membru diferit;

(b) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un solicitant a cărui cerere se află în curs de examinare și care a depus cererea într-un alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere;

(c) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care și-a retras cererea aflată în curs de examinare și care a depus o cerere în alt stat membru un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid;

(d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere a respinsă și care a depus o cerere în al stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere.

(2) În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) literele (a) și (b), statul membru responsabil examinează sau finalizează examinarea cererii de protecție internațională prezentată de solicitant.

În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) litera (c), atunci când statul membru responsabil a întrerupt examinarea unei cereri în urma retragerii acesteia de către solicitant înainte de adoptarea unei decizii pe fond în primă instanță, acel stat membru asigură dreptul solicitantului de a solicita ca examinarea cererii sale să fie finalizată, sau de a prezenta o nouă cerere de protecție internațională, care să nu fie tratată ca o cerere ulterioară astfel cum este prevăzută în Directiva 2013/32/UE. În aceste cazuri, statele membre se asigură că examinarea cererii este finalizată.

În cazurile care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) litera (d), atunci când o cerere a fost respinsă doar în primă instanță, statul membru responsabil se asigură că persoana în cauză are sau a avut posibilitatea de a recurge la o cale de atac eficientă în temeiul articolului 46 din Directiva 2013/32/UE.

Articolul 19

Încetarea responsabilităților

(1) Atunci când un stat membru eliberează un permis de ședere unui solicitant, obligațiile specificate la articolul 18 alineatul (1), sunt transferate acelui stat membru.

(2) Obligațiile specificate la articolul 18 alineatul (1), încetează atunci când statul membru responsabil poate stabili, atunci când i se solicită preluarea sau reprimirea unui solicitant sau a unei alte persoane, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), că persoana în cauză a părăsit teritoriul statelor membre pentru o perioadă de cel puțin trei luni, cu excepția cazului în caree persoana în cauză is este titularul unui permis de ședere valabil eliberat de statul membru responsabil.

O cerere depusă după perioada de absențămenționată în primul paragraf va fi considerată o cerere nouă care dă naștere unei noi proceduri de stabilire a statului membru responsabil.

(3) Obligațiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (c) și (d) încetează când statul membru responsabil poate stabili, când i se solicită reprimirea unui solicitant sau a unei alte persoane, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), că persoana în cauză a părăsit teritoriul statului membru ca urmare a respectării unei decizii de returnare sau a unui ordin de expulzare emise în urma retragerii sau respingerii cererii.

O cerere depusă după o expulzare efectivă este considerată o cerere nouă care dă naștere unei noi proceduri de determinare a statului membru responsabil.

CAPITOLUL VI

PROCEDURI DE PRELUARE ȘI REPRIMIRE

SECȚIUNEA I

Începutul procedurii

Articolul 20

Începutul procedurii

(1) Procesul de determinare a statului membru responsabil începe imediat ce cererea de protecție internațională este prezentată pentru prima oară într-un stat membru.

(2) O cerere de protecție internațională se prezumă că a fost prezentată odată ce un formular depus de solicitant sau un proces-verbal întocmit de autorități a ajuns la autoritățile competente ale statului membru în cauză. Atunci când o cerere nu este făcută în scris, perioada dintre declarația de intenție și întocmirea procesului-verbal ar trebui să fie cât mai scurtă cu putință.

(3) În sensul prezentului regulament, situația unui minor care însoțește solicitantul și corespunde definiției unui membru de familie nu poate fi disociată de aceea a membrului familiei și este de competența statului membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională a membrului de familie, chiar dacă minorul nu este solicitant individual, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului. Același tratament se aplică copiilor născuți după sosirea solicitantului pe teritoriul statelor membre, fără a fi nevoie să se inițieze o nouă procedură de preluare a acestora.

(4) Atunci când cererea de protecție internațională este prezentată autorităților competente ale unui stat membru de către un solicitant care se află pe teritoriul altui stat membru, determinarea statului membru responsabil se face de către statul membru pe al cărui teritoriu se află solicitantul de azil. Acest din urmă stat membru este informat, fără întârziere, de către statul membru care a primit cererea și apoi, în sensul prezentului regulament, este considerat statul membru în care s-a prezentat cererea de protecție internațională.

Solicitantul este informat în scris despre această schimbare privind statul membru care determină statul membru responsabil și despre data la care aceasta a avut loc.

(5) Un solicitant care se află în alt stat membru fără permis de ședere sau care prezintă în acel stat membru o cerere de protecție internațională, după retragerea primei sale cereri prezentate într-un alt stat membru în timpul procedurii de determinare a statului membru responsabil, este reprimit, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, de către statul membru în care a prezentat prima dată cererea de protecție internațională, în vederea finalizării procedurii de determinare a statului membru responsabil.

Această obligație încetează în cazul în care statul membru căruia i s-a solicitat finalizarea procesului de determinare a statului membru responsabil stabilește că solicitantul a părăsit între timp teritoriul statelor membre pentru o perioada de cel puțin trei luni sau a obținut un permis de ședere din partea unui alt stat membru.

O cerere depusă după o astfel de perioadă de absență menționată la paragraful al doilea este considerată o cerere nouă, care dă naștere unei noi proceduri de determinare a statului membru responsabil.

SECȚIUNEA II

Proceduri privind cererile de preluare

Articolul 21

Prezentarea unei cereri de preluare

(1) Atunci când un stat membru în care s-a prezentat o cerere de protecție internațională consideră că alt stat membru este responsabil de examinarea cererii, acesta poate, pe cât de repede posibil și în orice caz în termen de trei luni de la data la care a fost prezentată cererea în sensul articolului 20 alineatul (2), cere celuilalt stat membru să preia solicitantul.

Fără a aduce atingere primului paragraf, în cazul în care există un rezultat pozitiv transmis de Eurodac referitor la datele înregistrate în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013, cererea se trimite în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv, în temeiul articolului 15 alineatul (2) din regulamentul respectiv.

Atunci când cererea de preluare a unui solicitant nu este prezentată în termenele prevăzute la primul și al doilea paragraf, responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională aparține statului membru în care s-a prezentat cererea.

(2) Statul membru solicitant poate cere un răspuns urgent în cazurile în care cererea de protecție internațională s-a prezentat după refuzul permisiunii de a intra sau de ședere, după o arestare pentru ședere ilegală sau după comunicarea sau executarea unui ordin de expulzare.

Cererea menționează motivele care justifică un răspuns urgent și termenul în care este așteptat un răspuns. Acest termen este de cel puțin o săptămână.

(3) În cazurile menționate la alineatele (1) și (2), cererea de preluare de către alt stat membru este prezentată folosindu-se un formular standard și include probele sau dovezile circumstanțiale astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarația solicitantului care permit autorităților statului membru solicitat să verifice dacă acesta este responsabil în temeiul criteriilor prevăzute de prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea de cereri de preluare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 22

Răspunsul la o cerere de preluare

(1) Statul membru solicitat face cercetările necesare și hotărăște asupra cererii de preluare a solicitantului de azil în termen de două luni de la data la care cererea a fost primită.

(2) În procedura de determinare a statului membru responsabil, se folosesc probe și dovezi circumstanțiale.

(3) Comisia, prin acte de punere în aplicare, întocmește și reexaminează periodic două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante în conformitate cu criteriile prevăzute la literele (a) și (b) din prezentul alineat. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(a) Probe:

(i) se referă la probele formale care determină responsabilitatea în temeiul prezentului regulament, atâta timp cât nu sunt respinse prin proba contrară;

(ii) statele membre pun la dispoziție comitetului prevăzut la articolul 44 modele ale diferitelor tipuri de documente administrative, în conformitate cu tipologia stabilită în lista cu probele formale.

(b) Dovezi circumstanțiale:

(i) se referă la elemente indicative care deși refutabile, pot fi suficiente, în anumite cazuri, în funcție de valoarea probatorie atribuită acestora;

(ii) valoarea lor probatorie, în ceea ce privește responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională este evaluată de la caz la caz.

(4) Cerința privind probele nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru o bună aplicare a prezentului regulament.

(5) În absența unor probe formale, statul membru solicitat își recunoaște responsabilitatea dacă dovezile circumstanțiale sunt coerente, verificabile și suficient de detaliate pentru a stabili responsabilitatea.

(6) Atunci când statul membru solicitant a invocat urgența, în conformitate cu dispozițiile articolului 21 alineatul (2), statul membru solicitat depune toate eforturile pentru a se conforma termenului cerut. În cazuri excepționale, când se poate demonstra că examinarea cererii de preluare a unui solicitant este complexă, statul membru solicitat poate răspunde după termenul cerut, dar în orice caz în termen de o lună. În astfel de situații, statul membru solicitat trebuie să comunice decizia sa de amânare a răspunsului statului membru solicitant în termenul cerut inițial.

(7) Absența răspunsului la expirarea termenului de două luni menționat la alineatul (1) și a termenului de o lună menționat la alineatul (6) echivalează cu acceptarea cererii și determină obligația de a prelua persoana în cauză, inclusiv obligația de a asigura buna organizare a sosirii acesteia.

SECȚIUNEA III

Proceduri privind cererile de reprimire

Articolul 23

Prezentarea unei cereri de reprimire în cazul în care a fost depusă o nouă cerere în statul membru solicitant

(1) În cazul în care statul membru în care o persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a prezentat o nouă cerere de protecție internațională consideră că este responsabil un alt stat membru, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și articolul 18 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d), poate cere ca acest alt stat membru să reprimească persoana respectivă.

(2) Cererea de reprimire se depune cât mai rapid posibil și în orice caz în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv transmis de unitatea centrală Eurodac, în conformitate cu articolul 9 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.

În cazul în care cererea de reprimire se bazează pe alte dovezi decât cele provenite din sistemul Eurodac, acestea se trimit statului membru solicitat în termen de trei luni de la data depunerii cererii de protecție internațională în sensul articolului 20 alineatul (2).

(3) În cazul în care cererea de reprimire nu este depusă în termenul stabilit la alineatul (2), responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională revine statului membru în care a fost prezentată noua cerere.

(4) Cererea de reprimire se face utilizând un formular standard și incluzând probe sau dovezi circumstanțiale, astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarațiile persoanei în cauză, care să permită autorităților din statul membru solicitat să verifice dacă este responsabil pe baza criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea de cereri de reprimire. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 24

Prezentarea unei cereri de reprimire în cazul în care nu a fost depusă nicio cerere nouă în statul membru solicitant

(1) În cazul în care un stat membru pe teritoriul căruia se află o persoană, astfel cum este menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), fără permis de ședere și pentru care nu s-a depus nicio cerere nouă de de protecție internațională, consideră că alt stat membru este responsabil în conformitate cu articolul 20 alineatul (5) și cu articolul 18 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d), poate cere acelui alt stat membru să reprimească persoana în cauză.

(2) Prin derogare de la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților

țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ([1]), în cazul în care un stat membru pe teritoriul căruia se află o persoană fără permis de ședere decide să caute în sistemul Eurodac, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013, cererea de reprimire a unei persoane, astfel cum este definită la articolul 18 alineatul (1) litera (b) sau (c) din prezentul regulament, sau a unei persoane, astfel cum este definită la articolul 18 alineatul (1) litera (d), a cărei cerere de protecție internațională nu a fost respinsă printr-o hotărâre definitivă, se depune cât mai rapid posibil și, în orice caz, în termen de două luni de la primirea rezultatului pozitiv transmis de unitatea centrală Eurodac, în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.

În cazul în care cererea de reprimire se bazează pe alte dovezi decât cele provenite din sistemul Eurodac, acestea se trimit statului membru solicitat în termen de trei luni de la data la care statul solicitant ia cunoștință de faptul că alt stat membru poate fi responsabil pentru persoana în cauză.

(3) În cazul în care cererea de reprimire nu este făcută în termenele prevăzute la alineatul (2), statul membru pe al cărui teritoriu se află persoana în cauză fără permis de ședere acordă acestei persoane posibilitatea de a prezenta o nouă cerere.

(4) În cazul în care o persoană, astfel cum este definită la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din prezentul regulament, a cărei cerere de protecție internațională a fost respinsă printr-o hotărâre definitivă într-un stat membru, se află pe teritoriul altui stat membru, fără permis de ședere, statul membru din urmă poate fie să solicite primului stat membru să reprimească persoana în cauză, fie să desfășoare o procedură de returnare în conformitate cu Directiva 2008/115/CE.

În cazul în care statul membru din urmă a decis să ceară primului stat membru să reprimească persoana în cauză, normele prevăzute în Directiva 2008/115/CE nu se aplică.

(5) Cererea de reprimire a persoanei menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) se face utilizând un formular standard și incluzând probe sau dovezi circumstanțiale, astfel cum sunt descrise în cele două liste menționate la articolul 22 alineatul (3) și/sau elemente relevante din declarațiile persoanei, care să permită autorităților din statul membru solicitat să verifice dacă este responsabil pe baza criteriilor stabilite în prezentul regulament.

Comisia, prin acte de punere în aplicare, întocmește și reexaminează periodic două liste în care se specifică probele relevante și dovezile circumstanțiale relevante în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 22 alineatul (3) literele (a) și (b) și adoptă condiții uniforme privind pregătirea și depunerea cererilor de reprimire. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 25

Răspunsul la o cerere de reprimire

(1) Statul membru solicitat efectuează verificările necesare și emite o decizie privind cererea de reprimire a persoanei în cauză cât de curând posibil și în orice cel târziu în termen de o lună de la data primirii cererii. Atunci când cererea se bazează pe date obținute din sistemul Eurodac, acest termen se reduce la două săptămâni.

(2) Absența unui răspuns în termenul de o lună sau de două săptămâni menționat la alineatul (1) înseamnă acceptarea cererii și implică obligația de a reprimi persoana în cauză, inclusiv obligația de a se asigura buna organizare a sosirii acesteia.

SECȚIUNEA IV

Garanții procedurale

Articolul 26

Notificarea unei decizii de transfer

(1) Atunci când statul membru solicitat acceptă să preia sau să reprimească solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) statul membru solicitant notifică persoanei în cauză decizia de a o transfera către statul membru responsabil și, după caz, decizia de a nu examina cererea acesteia de protecție internațională. În cazul în care un consilier juridic sau un consilier de alt tip reprezintă persoana în cauză, statele membre pot opta ca decizia să fie notificată consilierului respectiv în locul persoanei în cauză și, după caz, să comunice decizia persoanei în cauză.

(2) Decizia menționată la alineatul (1) conține informații privind căile de atac disponibile, inclusiv cu privire la dreptul de solicitare a unui efect suspensiv, acolo unde este cazul, cu privire la termenele aplicabile pentru introducerea acestor căi de atac și pentru efectuarea transferului, și conține, dacă este necesar, informații privind locul și data la care persoana în cauză ar trebui să se prezinte, în cazul în care respectiva persoană se deplasează către statul membru responsabil prin mijloace proprii.

Statele membre se asigură, de asemenea, că persoanei în cauză îi sunt comunicate informațiile referitoare la persoane sau organisme care i-ar putea oferi asistență juridică, împreună cu decizia menționată la alineatul (1), atunci când respectivele informații nu au fost deja comunicate.

(3) În cazul în care persoana în cauză nu este asistată sau reprezentată de un consilier juridic sau de un consilier de alt tip, statele membre o informează asupra principalelor elemente ale deciziei, care includ întotdeauna informații cu privire la căile de atac disponibile și la termenele aplicabile căilor de atac, într-o limbă pe care persoana în cauză o înțelege sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțelege.

Articolul 27

Căi de atac

(1) Solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) are dreptul la o cale eficientă de atac, sub forma unui apel sau unei revizuiri, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.

(2) Statele membre prevăd un termen rezonabil în care persoana în cauză să își poată exercita dreptul de a recurge la o cale eficientă de atac în temeiul alineatului (1).

([1]) JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuiri a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

(a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea; sau

(b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii; sau

(c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.

(4) Statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.

(5) Statele membre asigură persoanei în cauză accesul la asistență juridică și, dacă este necesar, asistență lingvistică.

(6) Statele membre se asigură că asistența juridică este oferită la cerere, în mod gratuit, dacă persoana în cauză nu își permite cheltuielile aferente. Statele membre pot prevedea ca, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, tratamentul aplicat solicitanților să nu fie mai favorabil decât cel acordat în general propriilor resortisanți în materie de asistență juridică.

Fără a restrânge în mod arbitrar dreptul la asistență juridică, statele membre pot prevedea ca asistența juridică gratuită să nu se acorde în cazurile în care apelul sau revizuirea sunt considerate de către autoritatea competentă sau de către o instanță ca neavând șanse reale de succes.

În cazul în care decizia de a nu acorda asistență juridică și reprezentare gratuite în temeiul prezentului alineat este luată de către o autoritate alta decât o instanță, statele membre prevăd dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe împotriva respectivei decizii.

În vederea respectării cerințelor din prezentul alineat, statele membre se asigură că asistența juridică și reprezentarea nu sunt restricționate în mod arbitrar și că accesul solicitantului la justiție nu este împiedicat.

Asistența juridică include cel puțin pregătirea documentelor procedurale necesare și reprezentarea în instanță și poate fi limitată la consilieri juridici sau la alt tip de consilieri prevăzuți în mod expres în dreptul național pentru a le asigura asistența și reprezentarea.

Procedurile de acces la asistență juridică sunt stabilite în dreptul național.

SECȚIUNEA V

Detenția în scopul transferului

Articolul 28

Detenția

(1) Statele membre nu țin în detenție o persoană numai pentru motivul că aceasta face obiectul procedurii stabilite de prezentul regulament.

(2) În cazul existenței unui risc ridicat de sustragere, statele membre pot ține în detenție persoana în cauză pentru a garanta că procedurile de transfer se desfășoară în conformitate cu prezentul regulament pe baza unei analize individuale și numai în cazul în care măsura detenției are un caracter proporțional, și dacă nu se pot aplica în mod efectiv măsuri alternative mai puțin coercitive.

(3) Detenția trebuie să fie pe o perioadă cât mai scurtă și nu poate fi mai lungă decât perioada necesară, în mod rezonabil, pentru îndeplinirea cu profesionalism, a procedurilor administrative necesare până la efectuarea transferului în temeiul prezentului regulament.

Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, termenul de depunere a unei cereri de preluare sau de reprimire nu poate depăși o lună de la data prezentării cererii de protecție internațională. Statul membru care derulează procedura în conformitate cu prezentul regulament solicită un răspuns urgent în astfel de cazuri. Răspunsul trebuie dat în cel mult două săptămâni de la data primirii cererii. Absența unui răspuns în termenul de două săptămâni echivalează cu acceptarea cererii de preluare sau de reprimire și implică obligația de a prelua sau reprimi persoana, inclusiv obligația de a asigura buna organizare a sosirii acesteia.

Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, transferul persoanei în cauză din statul membru solicitant către statul membru responsabil are loc cât mai curând posibil din punct de vedere practic și cel târziu în termen de șase săptămâni de la acceptarea implicită sau explicită a cererii de către un alt stat membru de a prelua sau reprimi persoana în cauză, sau din momentul în care apelul sau revizuirea nu mai au un efect suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

Atunci când statul membru solicitant nu respectă termenele de prezentare a cererii de preluare sau de reprimire, sau când transferul nu are loc în termenul de șase săptămâni menționat în al treilea paragraf, persoana nu mai este ținută în detenție. Articolele 21, 23, 24 și 29 continuă să se aplice în consecință.

(4) În ceea ce privește condițiile de detenție și garanțiile aplicabile persoanelor aflate în detenție, pentru a garanta desfășurarea procedurilor de transfer către statul membru responsabil se aplică articolele 9, 10 și 11 din Directiva 2013/33/UE.

SECȚIUNEA VI

Transferurile

Articolul 29

Modalități și termene

(1) Transferul solicitantului sau a altei persoane menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

Dacă transferurile către statul membru responsabil se efectuează prin plecare controlată sau sub escortă, statele membre se asigură că acestea se desfășoară în condiții umane, cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității umane.

Dacă este necesar, solicitantului i se va furniza de către statul membru solicitant un permis de liberă trecere. Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește modelul permisului de liberă trecere. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Statul membru responsabil informează statul membru solicitant, după caz, asupra sosirii în siguranță a persoanei în cauză sau asupra faptului că acesta nu s-a prezentat în termenul stabilit.

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maxim un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.

(3) În cazul în care o persoană a fost transferată în mod eronat sau o decizie de transfer este anulată în urma unui apel sau a unei revizuiri după ce a avut loc transferul, statul membru care a efectuat transferul acceptă înapoi, imediat, persoana în cauză.

(4) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme pentru consultarea de date și schimbul de date între statele membre, în special pentru cazurile de transferuri amânate sau întârziate, transferuri ca urmare a acceptării din oficiu, transferuri de minori sau de persoane aflate în îngrijire și de transferuri supravegheate. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 30

Cheltuieli de transfer

(1) Costurile necesare transferului unui solicitant sau al unei alte persoane, menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), către statul membru responsabil sunt suportate de statul membru care efectuează transferul.

(2) Atunci când persoana în cauză trebuie transferată înapoi într-un stat membru ca urmare a unui transfer eronat sau a unei decizii de transfer care a fost anulată în urma unui apel sau a unei revizuiri, după efectuarea transferului, statul membru care a efectuat transferul inițial este responsabil pentru costurile de transferare a persoanei înapoi pe teritoriul său.

(3) Persoanele transferate în temeiul prezentului regulament nu suportă costurile unor astfel de transferuri.

Articolul 31

Schimbul de informații relevante înaintea efectuării unui transfer

(1) Statul membru care efectuează transferul unui solicitant sau al unei alte persoane, menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), comunică statului membru responsabil datele cu caracter personal referitoare la persoana care va fi transferată, date care sunt adecvate, relevante și neexcesive cu unicul scop de se asigura că autoritățile competente, în conformitate cu dreptul național din statul membru responsabil, au posibilitatea de a oferi persoanei în cauză asistența adecvată, inclusiv asistența medicală imediată necesară în vederea protejării intereselor sale vitale, precum și de a asigura continuitatea protecției și drepturilor conferite de prezentul regulament și de alte instrumente juridice relevante în materie de azil. Aceste date sunt comunicate statului membru responsabil într-un termen rezonabil înainte de efectuarea transferului, pentru a garanta faptul că autoritățile sale competente, în conformitate cu dreptul național, dispun de suficient timp pentru a lua măsurile necesare.

(2) Statul membru care efectuează transferul transmite statului membru responsabil, în măsura în care informațiile respective se află la dispoziția autorității competente, în conformitate cudreptul național al statului membru responsabil, toate informațiile esențiale în vederea conservării drepturilor și nevoilor speciale imediate ale persoanei supuse transferului, mai ales:

(a) orice măsuri imediate pe care statul membru repsonsabil trebuie să le ia pentru a asigura respectarea corespunzătoare a nevoilor speciale ale persoanei care urmează să fie transferată, inclusiv orice formă de asistență medicală imediată care ar putea fi necesară;

(b) datele de contact ale membrilor de familie, ale rudelor sau ale oricăror alte persoane aflate în relații de natură familială cu acesta din statul membru de destinație, după caz;

(c) în cazul minorilor, informații privind educația acestora;

(d) o evaluare a vârstei solicitantului.

(3) Schimbul de informații în temeiul prezentului articol are loc numai între autoritățile notificate Comisiei, în conformitate cu articolul 35 din prezentul regulament, prin intermediul rețelei de comunicare electronică „DubliNet” instituită prin articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003. Informațiile care fac obiectul schimbului sunt utilizate numai în scopul indicat la alineatul (1) al prezentului articol și nu sunt prelucrate suplimentar.

(4) În vederea facilitării schimbului de informații între statele membre, Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, un formular standard pentru transferul datelor cerute în temeiul prezentului articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(5) Dispozițiile prevăzute la articolul 34 alineatele (8)-(12) se aplică schimbului de informații în temeiul prezentului articol.

Articolul 32

Schimbul de date medicale înaintea efectuării unui transfer

(1) În scopul unic de administrare a unor îngrijiri sau tratamente medicale, în special privind persoanele cu handicap, persoanele vârstnice, femeile însărcinate, minorii și persoanele care au fost victime ale unor acte de tortură, viol sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, statul membru care efectuează transferul transmite statului membru responsabil, în măsura în care respectivele informații se află la dispoziția autorității competente în conformitate cu dreptul național, informații cu privire la orice nevoi speciale ale persoanei care va fi transferată, care, în cazuri specifice, pot include informații privind starea fizică și mentală a persoanei în cauză. Informațiile respective sunt transferate printr-un certificat medical comun, cu documentele necesare anexate. Statul membru responsabil se asigură că aceste nevoi speciale sunt tratate corespunzător, inclusiv, în special, orice îngrijiri medicale esențale care ar putea fi cerute.

Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, un certificat medical comun. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Statul membru care efectuează transferul transmite informațiile menționate la alineatul (1) statului membru responsabil numai după obținerea consimțământului explicit al solicitantului si/sau al persoanei care îl reprezintă sau, în cazul în care solicitantul nu este apt din punct de vedere fizic sau juridic să își exprime consimțământul, atunci când această transmitere este esențială protecției intereselor vitale ale solicitantului sau ale altei persoane. Absența consimțământului, inclusiv refuzul acestuia, nu reprezintă un obstacol în calea desfășurării transferului.

(3) Prelucrarea datelor cu caracter personal privind sănătatea menționate la alineatul (1) este efectuată numai de un cadru medical care, în conformitate cu dreptul național ori cu normele stabilite de autoritățile naționale competente, are obligația păstrării secretului medical sau de altă persoană supusă, de asemenea, unei obligații echivalente în ceea ce privește confidențialitatea profesională.

(4) Schimbul de informații în temeiul prezentului articol are loc numai între cadre medicale sau alte persoane menționate la alineatul (3). Informațiile schimbate pot fi folosite numai în scopurile prevăzute la alineatul (1) și nu sunt prelucrate suplimentar.

(5) Comisia, prin acte de punere în aplicare, stabilește condiții uniforme și modalități practice pentru schimbul informațiilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(6) Normele prevăzute la articolul 34 alineatele (8)-(12) se aplică schimbului de informații în temeiul prezentului articol.

Articolul 33

Un mecanism de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor

(1) În cazul în care Comisia stabilește, în special pe baza informațiilor colectate de EASO în temeiul Regulamentului (UE) nr. 439/2010, că aplicarea prezentului regulament poate fi periclitată de un risc acut de presiune deosebit de mare asupra sistemului de azil al unui stat membru și/sau ca urmare a problemelor survenite în funcționarea sistemului de azil al unui stat membru, aceasta, în cooperare cu EASO, adresează recomandări statului membru vizat invitându-l să întocmească un plan de acțiune preventivă.

Statul membru vizat informează Consiliul și Comisia cu privire la intenția sa de a prezenta un plan de acțiune preventivă cu scopul de a elimina presiunea și/sau problemele în funcționarea sistemului său de azil, asigurând totodată protejarea drepturilor fundamentale ale solicitanților de protecție internațională.

Un stat membru poate elabora, în măsura în care dorește acest lucru și din proprie inițiativă, un plan de acțiune preventivă și revizuiri ulterioare ale acestuia. La elaborarea unui plan de acțiune preventivă, statul membru poate solicita asistență din partea Comisiei, a altor state membre, a EASO și a altor agenții competente ale Uniunii.

(2) Atunci când este elaborat un plan de acțiune preventivă, statul membru vizat îl înaintează Consiliului și Comisiei și înaintează acestora, de asemenea, periodic rapoarte privind punerea sa în aplicare. Comisia informează de asemenea Parlamentul European asupra elementelor-cheie ale planului de acțiune preventivă. Comisia transmite Consiliului și Parlamentului European rapoarte cu privire la punerea în aplicare a acestuia.

Statul membru vizat ia toate măsurile adecvate pentru a rezolva situația de presiune deosebit de mare asupra sistemului său de azil sau pentru a se asigura că deficiențele identificate sunt abordate înainte ca situația să se deterioreze. Atunci când un plan de acțiune preventivă include măsuri menite să răspundă presiunii deosebit de mari exercitate asupra sistemului de azil al unui stat membru, care poate periclita aplicarea prezentului regulament, Comisia solicită avizul EASO înainte de a raporta Parlamentului European și Consiliului.

(3) Atunci când Comisia stabilește, pe baza avizului EASO, că punerea în aplicare a planului de acțiune preventivă nu a remediat deficiențele identificate, sau în eventualitatea unui risc considerabil de declanșare a unei crize în sistemul de azil din statul membru respectiv, care cel mai probabil nu poate fi rezolvată printr-un plan de acțiune preventivă, Comisia, în colaborare cu EASO, după caz, poate solicita statului membru vizat să elaboreze un plan de acțiune în vederea gestionării crizei și, dacă este necesar, revizuiri ale acestuia. Planul de acțiune în vederea gestionării crizei asigură, pe parcursul întregului proces de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor, respectarea acquis-ului Uniunii în domeniul azilului, în special a drepturilor fundamentale ale solicitanților de protecție internațională.

În urma solicitării de a elabora un plan de acțiune în vederea gestionării crizei, statul membru în cauză elaborează cu promptitudine planul respectiv, în colaborare cu Comisia și cu EASO, cel târziu în termen de trei luni de la data cererii.

Statul membru vizat prezintă planul de acțiune în vederea gestionării crizei și, cel puțin o dată la trei luni, raportează Comisiei și altor părți interesate, precum EASO, după caz, cu privire la punerea în aplicare a acestuia.

Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la planul de acțiune în vederea gestionării crizei, la posibilele sale revizuiri și la punerea sa în aplicare. În aceste rapoarte, statul membru vizat prezintă datele pentru monitorizarea respectării planului de acțiune în vederea gestionării crizei, precum durata procedurii, condițiile de detenție și capacitatea de primire în raport cu fluxul de solicitanți.

(4) Pe parcursul întregului proces de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor, Consiliul monitorizează atent situația și poate solicita informații suplimentare și furniza orientări politice, în special cu privire la urgența și gravitatea situației și, prin urmare, la necesitatea ca un stat membru să elaboreze fie un plan de acțiune preventivă, fie un plan de acțiune în vederea gestionării crizei. Pe parcursul întregului proces, Parlamentul European și Consiliul pot discuta și oferi orientări cu privire la orice măsură de solidaritate pe care o consideră adecvată.

CAPITOLUL VII

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ

Articolul 34

Schimbul de informații

(1) Fiecare stat membru comunică oricărui alt stat membru care cere aceasta date cu caracter personal referitoare la solicitant care sunt adecvate, relevante și neexcesive, pentru:

(a) determinarea statului membru responsabil;

(b) examinarea cererii de protecție internațională;

(c) punerea în aplicare a oricărei obligații în temeiul prezentului regulament.

(2) Informațiile prevăzute la alineatul (1) pot acoperi numai:

(a) datele de identificare ale solicitantului și, după caz, ale membrilor săi de familie, ale rudelor sale sau ale oricăror alte persoane aflate în relații de natură familială cu acesta (nume complet și, după caz, numele anterior, porecle sau pseudonime, cetățenia actuală și anterioară, data și locul nașterii);

(b) documentele de identitate și de călătorie (referințe, durata de valabilitate, data eliberării, autoritatea emitentă, locul eliberării etc.);

(c) alte informații necesare pentru stabilirea identității solicitantului, inclusiv amprente digitale prelucrate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 603/2013;

(d) locurile de ședere și itinerarele de călătorie;

(e) permisele de ședere sau vizele eliberate de un stat membru;

(f) locul în care a fost prezentată cererea;

(g) data depunerii oricărei cereri anterioare de protecție internațională, data prezentării actualei cereri, stadiul la care s-a ajuns cu procedura și decizia luată, dacă există.

(3) De asemenea și în măsura în care este necesar pentru examinarea cererii de protecție internațională, statul membru responsabil poate cere altui stat membru să îl informeze asupra motivelor pe care și-a întemeiat solicitantul cererea și, după caz, asupra motivelor oricărei decizii luate în ceea ce privește solicitantul. Acest din urmă stat membru poate refuza să răspundă cererii primite, în cazul în care comunicarea acestor informații este de natură să aducă atingere intereselor sale esențialesau protecției libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză sau ale altora. În orice caz, comunicarea informațiilor solicitate este subordonată consimțământului scris din partea solicitantului de protecție internațională, obținută de statul membru solicitant. În acest caz, solicitantul trebuie să știe pentru ce informații își dă consimțământul.

(4) Orice cerere de informații se trimite numai în contextul unei cereri individuale de protecție internațională. Aceasta prezintă motivele pe care se întemeiază și, atunci când scopul ei este să verifice dacă există un criteriu care poate determina responsabilitatea statului membru solicitat, menționează pe ce dovezi, inclusiv informații relevante din surse de încredere referitoare la metodele și mijloacele prin care solicitanții intră pe teritoriul statelor membre sau pe ce element specific și verificabil din declarația solicitantului de azil se întemeiază. Se înțelege că astfel de informații relevante din surse de încredere nu sunt suficiente prin ele însele pentru a determina responsabilitatea și competența unui stat membru în temeiul prezentului regulament, dar acestea pot contribui la evaluarea altor indicații referitoare la un solicitant.

(5) Statul membru solicitat este obligat să răspundă în termen de cinci săptămâni. Orice întârziere a răspunsului este justificată în mod corespunzător. Nerespectarea termenului de cinci săptămâni nu exonerează statul membru solicitat de obligația de a răspunde. În cazul în care cercetarea efectuată de statul membru solicitat, care nu a respectat termenul limită maxim, prezintă informații conform cărora acesta este responsabil, acest stat membru nu poate invoca expirarea termenului limită prevăzut la articolele 21, 23 și 24 ca motiv pentru refuzul de a se conforma cererii de preluare sau reprimire. În acest caz, termenele-limită prevăzute la articolele 21, 23 și 24 pentru depunerea unei cereri de preluare sau de reprimire se prelungesc cu o perioadă echivalentă cu durata întârzierii în comunicarea răspunsului de către statul membru solicitat.

(6) Schimbul de informații se efectuează la cererea unui stat membru și are loc numai între autoritățile a căror desemnare de către fiecare stat membru a fost comunicată Comisiei, în conformitate cu articolul 35 alineatul (1).

(7) Informațiile schimbate pot fi folosite numai în scopurile prevăzute la alineatul (1). În fiecare stat membru, aceste informații nu pot fi comunicate, în funcție de tipurile lor și de competențele autorităților destinatare, decât autorităților și instanțelor judecătorești însărcinate cu:

(a) determinarea statului membru responsabil;

(b) examinarea cererii de protecție internațională;

(c) punerea în aplicare a oricărei obligații în temeiul prezentului regulament.

(8) Statul membru care transmite informația se asigură că este corectă și actualizată. În cazul în care se constată că acesta a transmis informații care nu sunt corecte sau care nu ar fi trebuit transmise, statul membru destinatar este informat imediat despre aceasta. Acestea sunt obligate să corecteze astfel de informații sau să le șteargă.

(9) Solicitantul are dreptul de a fi informat, la cerere, asupra oricăror date prelucrate care îl privesc.

În cazul în care acesta constată că datele au fost prelucrate cu încălcarea prezentului regulament sau a Directivei 95/46/CE, în special deoarece sunt incomplete sau inexacte, el are dreptul să obțină rectificarea sau ștergerea acestora.

Autoritatea care corectează sau șterge datele informează, după caz, statul membru care transmite sau primește informația.

Solicitantului are dreptul de a introduce o acțiune sau de a depune o plângere în fața autorităților competente sau a instanțelor din statul membru care i-au refuzat dreptul de acces la datele care îl privesc sau dreptul de rectificare sau ștergere a acestor date.

(10) În fiecare stat membru în cauză se ține o evidență, în dosarul individual al persoanei în cauza sau/și într-un registru, a transmiterii sau primirii informațiilor schimbate.

(11) Informațiile schimbate sunt păstrate pe o perioadă care să nu depășească pe aceea în scopul căreia sunt schimbate.

(12) Atunci când datele nu sunt prelucrate automat sau nu sunt conținute, sau nu se intenționează a fi înregistrate într-un dosar, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura respectarea prezentului articol prin verificări eficiente.

Articolul 35

Autoritățile competente și resursele

(1) Comisiei îi sunt notificate de către fiecare stat membru, de îndată, autoritățile specifice responsabile pentru îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezentul regulament și a oricăror modificări privind aceste autorități. Statele membre se asigură că aceste autorități au resursele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor și în special pentru a răspunde în termenul prevăzut la cererile de informații, cererile de preluare și a cererilor de reprimire a solicitanților.

(2) Comisia publică o listă consolidată a autorităților menționate la alineatul (1) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. În cazul în care există modificări ale listei, Comisia publică o dată pe an o listă consolidată actualizată.

(3) Autoritățile menționate la alineatul (1) primesc pregătirea necesară în ceea ce privește aplicarea prezentului regulament.

(4) Comisia, prin acte de punere în aplicare, instituie mijloace de transmisie electronică sigură între autoritățile menționate la alineatul (1) pentru transmiterea cererilor, răspunsurilor și întregii corespondențe scrise și asigurarea că expeditorii primesc în mod automat o dovadă electronică a recepției. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 36

Înțelegeri administrative

(1) Statele membre pot stabili între ele, pe baze bilaterale, înțelegeri administrative cu privire la detaliile practice de punere în aplicare a prezentului regulament pentru a facilita aplicarea și a mări eficiența acestuia. Astfel de înțelegeri se pot referi la:

(a) schimbul de ofițeri de legătură;

(b) simplificarea procedurilor și scurtarea termenelor referitoare la transmiterea și examinarea cererilor de preluare sau reprimire a solicitanților.

(2) De asemenea, statele membre pot menține înțelegerile administrative încheiate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 343/2003. În măsura în care respectivele înțelegeri nu sunt compatibile cu prezentul regulament, statele membre vizate le modifică astfel încât să elimine incompatibilitățile observate.

(3) Înainte de încheierea sau modificarea oricărei înțelegeri menționat la alineatul (1) litera (b), statele membre vizate consultă Comisia cu privire la compatibilitatea acestuia cu prezentul regulament.

(4) În cazul în care Comisia consideră că înțelegerile menționate la alineatul (1) litera (b) sunt incompatibile cu prezentul regulament, aceasta notifică într-un termen rezonabil statul membru vizat. Statul membru ia toate măsurile necesare pentru a modifica măsurile respective într-un termen rezonabil, astfel încât să elimine orice incompatibilități observate.

(5) Statele membre notifică Comisiei toate înțelegerile menționate la alineatul (1), precum și orice denunțare sau modificare a acestora.

CAPITOLUL VIII

CONCILIEREA

Articolul 37

Concilierea

(1) Atunci când statele membre nu pot soluționa un litigiu privind orice alt aspect legat de aplicarea prezentului regulament, acestea pot recurge la procedura de conciliere prevăzută la alineatul (2).

(2) Procedura de conciliere este inițiată la cererea unuia dintre statele membre aflate în litigiu înaintată președintelui comitetului prevăzut la articolul 44. Prin acceptarea de a recurge la procedura de conciliere, statele membre respective se angajează să ia în considerare cât mai mult soluția propusă.

Președintele comitetului desemnează trei membri ai comitetului reprezentând trei state membre neimplicate în litigiu. Aceștia primesc argumentele celor două părți fie în scris, fie oral și, după deliberări, propun o soluție în termen de o lună, dacă este necesar în urma supunerii la vot.

Președintele comitetului sau supleantul acestuia, prezidează deliberările. Acesta își poate exprima opinia, dar nu are drept de vot.

Indiferent dacă este adoptată sau respinsă de către părți, soluția propusă este finală și irevocabilă.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 38

Securitatea datelor și protecția datelor

Statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura securitatea datelor personale transmise și, în special, pentru a evita accesul sau publicarea ilegale sau neautorizate, modificarea sau pierderea datelor personale prelucrate.

Fiecare stat membru prevede că autoritatea sau autoritățile sale naționale de supraveghere, desemnate în temeiul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46/CE, monitorizează în mod independent, în conformitate cu dreptul intern, legalitatea prelucrării, în conformitate cu prezentul regulament, a datelor cu caracter personal de către statul membru respectiv.

Articolul 39

Confidențialitatea

Statele membre se asigură că autoritățile menționate la articolul 35 au obligația de a respecta normele de confidențialitate prevăzute în dreptul intern, cu privire la orice informație obținută în cursul desfășurării activității lor.

Articolul 40

Sancțiuni

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că orice utilizare abuzivă a datelor prelucrate în conformitate cu prezentul regulament se pedepsește prin sancțiuni, inclusiv sancțiuni de natură administrativă și/sau penală în conformitate cu legislația națională, care sunt eficace, proporționale și disuasive.

Articolul 41

Măsuri tranzitorii

Atunci când o cerere de azil a fost prezentată după data menționată la articolul 49 al doilea paragraf, evenimentele care pot atrage responsabilitatea unui stat membru în temeiul prezentului regulament sunt luate în considerare, chiar dacă ele preced acea dată, cu excepția evenimentelor menționate la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 42

Calcularea termenelor

Toate termenele prevăzute de prezentul regulament se calculează după cum urmează:

(a) atunci când termenul este exprimat în zile, săptămâni sau luni se calculează de la momentul la care apare un eveniment sau este efectuat un act, ziua în care evenimentul apare sau în care este efectuat actul nu este calculată în termenul în cauză;

(b) un termen exprimat în săptămâni sau luni se încheie la expirarea zilei din ultima săptămână sau lună care reprezintă aceeași zi a săptămânii sau aceeași dată ca ziua în care actul sau evenimentul de la care s-a calculat termenul a avut loc. În cazul în care, într-un termen exprimat în luni, ziua în care ar trebui să expire termenul nu apare în ultima lună, termenul se încheie la expirarea ultimei zile din acea lună;

(c) termenele includ sâmbete, duminici și sărbătorile oficiale în oricare din statele membre în cauză.

Articolul 43

Domeniul de aplicare teritorial

În ceea ce privește Republica Franceză, prezentul regulament se aplică numai pe teritoriul său european.

Articolul 44

Comitetul

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 45

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 8 alineatul (5) și la articolul 16 alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de 5 ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 8 alineatul (5) și la articolul 16 alineatul (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 8 alineatul (5) și al articolului 16 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de patru luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 46

Monitorizare și evaluare

Până la 21 iulie 2013, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament și, după caz, propune modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile necesare pentru pregătirea acestui raport, cel târziu cu șase luni înainte de expirarea termenului respectiv.

După prezentarea respectivului raport, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament în același timp cu prezentarea rapoartelor cu privire la punerea în aplicare a sistemului Eurodac prevăzut la articolul 40 din Regulamentul (UE) nr. 603/2013.

Articolul 47

Statisticile

În conformitate cu articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale [1], statele membre comunică Comisiei (Eurostat) statisticile privind aplicarea prezentului regulament și a Regulamentului (CE) nr. 1560/2003.

Articolul 48

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 343/2003 se abrogă.

Articolul 11 alineatul (1), articolul 13, articolul 14 și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat sau la articolele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 49

Intrare în vigoare și aplicabilitate

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică cererilor de protecție internațională prezentate începând din prima zi din a șasea lună următoare intrării sale în vigoare și, de la acea dată, se aplică oricărei cereri de preluare sau de reprimire a solicitanților, indiferent de data la care cererea a fost prezentată. Statul membru responsabil cu examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate înainte de acea dată este determinat în conformitate cu criteriile prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 343/2003.

Trimiterile din prezentul regulament la Regulamentul (UE) nr. 603/2013, Directiva 2013/32/UE și Directiva 2013/33/UE se interpretează, până la datele de aplicare ale acestora, ca trimiteri la Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 [2], Directiva 2003/9/CE [3] și respectiv Directiva 2005/85/CE [4].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 26 iunie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
A. SHATTER

[1] JO L 199, 31.7.2007, p. 23.

[2] Regulamentul (CE) nr. 2725/2000 al Consiliului din 11 decembrie 2000 privind instituirea sistemului „Eurodac" pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Convenției de la Dublin (JO L 316, 15.12.2000, p. 1).

[3] Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre (JO L 31, 6.2.2003, p. 18).

[4] Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO L 326, 13.12.2005, p. 13).

ANEXA I

Regulamente abrogate (menționate la articolul 48)

Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului

(JO L 50, 25.2.2003, p. 1)

Numai articolul 11 alineatul (1), articolul 13, articolul 14 și articolul 17 din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei

(JO L 222, 5.9.2003, p. 3)

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 litera (a)
Articolul 2 litera (b)	—
Articolul 2 litera (c)	Articolul 2 litera (b)
Articolul 2 litera (d)	Articolul 2 litera (c)
Articolul 2 litera (e)	Articolul 2 litera (d)
Articolul 2 litera (f)	Articolul 2 litera (e)
Articolul 2 litera (g)	Articolul 2 litera (f)
—	Articolul 2 litera (h)
—	Articolul 2 litera (i)
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 litera (j)
Articolul 2 litera (i)	Articolul 2 litera (g)
—	Articolul 2 litera (k)
Articolul 2 literele (j) și (k)	Articolul 2 literele (l) și (m)
—	Articolul 2 litera (n)
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (3)	Articolul 3 alineatul (3)
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 4 alineatul (1) partea introductivă
—	Articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(f)
—	Articolul 4 alineatele (2) și (3)
Articolul 4 alineatele (1)-(5)	Articolul 20 alineatele (1)-(5)
—	Articolul 20 alineatul (5) al treilea paragraf
—	Articolul 5
—	Articolul 6
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (2)
—	Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 6 primul paragraf	Articolul 8 alineatul (1)
—	Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 6 al doilea paragraf	Articolul 8 alineatul (4)
Articolul 7	Articolul 9

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
Articolul 8	Articolul 10
Articolul 9	Articolul 12
Articolul 10	Articolul 13
Articolul 11	Articolul 14
Articolul 12	Articolul 15
—	Articolul 16
Articolul 13	Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 14	Articolul 11
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 15 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (1)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 15 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (2) al patrulea paragraf
Articolul 15 alineatul (5)	Articolul 8 alineatele (5)-(6) și articolul 16 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (1) litera (a)	Articolul 18 alineatul (1) litera (a)
Articolul 16 alineatul (1) litera (b)	Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 16 alineatul (1) litera (c)	Articolul 18 alineatul (1) litera (b)
Articolul 16 alineatul (1) litera (d)	Articolul 18 alineatul (1) litera (c)
Articolul 16 alineatul (1) litera (e)	Articolul 18 alineatul (1) litera (d)
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (1)
Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (2) primul paragraf
—	Articolul 19 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 16 alineatul (4)	Articolul 19 alineatul (3)
—	Articolul 19 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 17	Articolul 21
Articolul 18	Articolul 22
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 26 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (2)	Articolele 26 alineatul (2) și 27 alineatul (1)
—	Articolul 27 alineatele (2)-(6)
Articolul 19 alineatul (3)	Articolul 29 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (4)	Articolul 29 alineatul (2)
—	Articolul 29 alineatul (3)
Articolul 19 alineatul (5)	Articolul 29 alineatul (4)
Articolul 20 alineatul (1) partea introductivă	Articolul 23 alineatul (1)
—	Articolul 23 alineatul (2)
—	Articolul 23 alineatul (3)

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
—	Articolul 23 alineatul (4)
Articolul 20 alineatul (1) litera (a)	Articolul 23 alineatul (5) primul paragraf
—	Articolul 24
Articolul 20 alineatul (1) litera (b)	Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 20 alineatul (1) litera (c)	Articolul 25 alineatul (2)
Articolul 20 alineatul (1) litera (d)	Articolul 29 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 20 alineatul (1) litera (e)	Articolul 26 alineatele (1), (2), articolul 27 alineatul (1), articolul 29 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf
Articolul 20 alineatul (2)	Articolul 29 alineatul (2)
Articolul 20 alineatul (3)	Articolul 23 alineatul (5) al doilea paragraf
Articolul 20 alineatul (4)	Articolul 29 alineatul (4)
—	Articolul 28
—	Articolul 30
—	Articolul 31
—	Articolul 32
—	Articolul 33
Articolul 21 alineatele (1)-(9)	Articolul 34 alineatul (1) de la primul la al treilea paragraf
—	Articolul 34 alineatul (9) al patrulea paragraf
Articolul 21 alineatele (10)-(12)	Articolul 34 alineatele (10)-(12)
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 33 alineatul (1)
—	Articolul 35 alineatul (2)
—	Articolul 35 alineatul (3)
Articolul 22 alineatul (2)	Articolul 35 alineatul (4)
Articolul 23	Articolul 36
—	Articolul 37
—	Articolul 40
Articolul 24 alineatul (1)	—
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 41
Articolul 24 alineatul (3)	—
Articolul 25 alineatul (1)	Articolul 42
Articolul 25 alineatul (2)	—
Articolul 26	Articolul 43

Regulamentul (CE) nr. 343/2003	Prezentul regulament
Articolul 27 alineatele (1) și (2)	Articolul 44 alineatele (1) și (2)
Articolul 27 alineatul (3)	—
—	Articolul 45
Articolul 28	Articolul 46
—	Articolul 47
—	Articolul 48
Articolul 29	Articolul 49

Regulamentul (CE) nr. 1560/2003	Prezentul regulament
Articolul 11 alineatul (1)	—
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 17 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 14	Articolul 37
Articolul 17 alineatul (1)	Articolele 9, 10, articolul 17 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 17 alineatul (2)	Articolul 34 alineatul (3)

DECLARAȚIA CONSILIULUI, A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A COMISIEI

Consiliul și Parlamentul European invită Comisia să analizeze, fără a se aduce atingere dreptului său de inițiativă, posibilitatea unei revizuiri a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul Dublin reformat de îndată ce Curtea de Justiție va pronunța o hotărâre în cauza C-648/11 MA și alții/Secretary of State for the Home Department și cel mai târziu până la termenul prevăzut la articolul 46 din Regulamentul Dublin. Atât Parlamentul European, cât și Consiliul își vor exercita în acel moment competențele legislative, ținând seama de interesul superior al copilului.

În virtutea spiritului de compromis și pentru a asigura adoptarea imediată a propunerii, Comisia acceptă să analizeze această solicitare, pe care o înțelege ca fiind limitată la prezentele circumstanțe specifice, fără a crea un precedent.